

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

"Υστερα από τον αιματηρό Γαλλοπροσωπικό πόλεμο ένα σώμα στρατού έκανε γυμνάσια έξω απ' το Παρίσι, κοντά στην Μπισόετη. Ήταν άνοιξις και οι στρατιώται έχαιραν κάτω από το λαμπρό ήλιο και την άνθισμένη φύσι.

"Ένα πρωί όμως το σώμα αυτό του στρατού εξαγμάτισεν ένα κανονικώτατον τριώνωμο, στο κέντρον του οποίου στήθηκε μία κρεμάλα, την οποίαν οι στρατιώται αντίκρουζαν με μελαγχολία και λύπη. Τι συνέβαινε λοιπόν; Αυτό θα το είπομε παρακάτω συνεχίζοντας την τραγική αυτή ιστορία μας. Έντῳ μεταξύ κοντά στη στρατιωτική παράταξι φάνηκε ένας ιππέυς τὸν ὁποῖον οἱ στρατιώται ἀντίκρουσαν με παρααγμὸ ψυχῆς. Ήταν ὁ στρατηγὸς Μεσνίλ. Αὐσηρὸς ἀπάνω στὸ ἄλογό του ὁ στρατηγὸς στράφηκε ἔξαφνα καὶ περιέμενε. "Ένας ὑπόκοφος ἤχος τυμπάνου ἀκουστικῆ πού συνόδευε τὸ κανονικὸ βᾶδισμα ἑνὸς οὐλαμοῦ στρατιωτῶν. Κι' ἕνας στρατιωτῆς καταδικασμένος σὲ θάνατο φάνηκε στὴ μέση τοῦ οὐλαμοῦ αὐτοῦ.

"Ο κατάδικος ήταν ένας νέος λεπτοκαμωμένος, με χλωμό μα και περήφανο πρόσωπο. Κότταξε ἀδιάφορα τὸ θέαμα τῆς ἐνόπλου φρουρᾶς, μὰ ἀμέσως γύρισε ἄλλοῦ τὰ μάτια σὰν εἶδε στὸ βᾶθος τὴν κρεμάλα! Μὲ τὴν στρόφῃ πού ἔκανε ἀντίκρουσε τὸν στρατηγὸ καὶ τὸ πρόσωπό του κοκκίνισε.

"Ο δὲ στρατηγὸς ἔγινε ἐπίσης χλωμὸς σὰν νεκρὸς!

"Ο οὐλαμὸς ἐξακολουθοῦσε τὸ κανονικὸ βᾶδισμά του παρασύροντας τὸν καταδικασμένο...

Τότε μὲ τὸ σπαθὶ σηκωμένο καὶ μὲ μιὰ σοβαρὴ χειρονομία ὁμοια μ' ἕνα τελενταῖο χαιρετισμὸ, ὄρθιος ἀπάνω στὴ σέλλα τοῦ ἄλογου του, ὁ στρατηγὸς χαιρέτησε τὸν στρατιωτὴ πού πήγαινε νὰ πεθάνῃ!...

Β'.

Μερικὲς μέρες πρὶν ἀπ' ὅλα αὐτὰ, ἕνας ἄνθρωπος στεκότανε μπροστὰ στὴν αἰθούσα τοῦ στρατοδικείου πού συνεδρίαζε. Τ' ἄγρια μουστάκια του, καὶ τὸ σοβαρὸ βᾶδισμὸ του, φανερώσανε ἕνα ἄνωτερο ἀξιωματικὸ, ἄν καὶ φοροῦσε πολιτικὰ.

"Ο σκοπὸς πού στεκότανε στὴν πόρτα τῆς αἰθούσης ἀνεγνώρισε τὸν ἀξιωματικὸ καὶ θέλησε νὰ παρουσιάσῃ ὄπλα, μὰ ὁ ἀξιωματικὸς τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία.

"Ήταν ὁ στρατηγὸς Ντυμπὺ Μεσνίλ πού περιέμενε ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπόφασί τοῦ στρατοδικείου γιὰ τὸν γιού του Ἀρμάνδο, γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχε χύσει πικρὰ δάκρυα, αὐτὸς πού δὲν ἔλαψε ποτέ. Ὁ γιὸς του αὐτὸς εἶχε φτωχώσει σὰν νεκρικὸ λουλουδί πλάϊ στὸ νεκροκέρβετο τῆς μητέρας του πού πέθανε μετὰ τὸν τοιαύτο. Μόλις πρόφθασε ν' ἀντικρούσει τὸ νεογέννητο βρέφος ἢ Λουκία Μεσνίλ καὶ ξεψύχησε.

Τὰ μάτια τῆς ἀπάνω στὴν ἀγωνία τῆς περιέβλελαν μ' ἀγάπη τὸν πατέρα καὶ τὸ νεογέννητο παιδί, σὰν νὰ ἔλεγε στὸν πατέρα νὰ φυλάξῃ γιὰ τὸ παιδί τὴν ἀγάπη πούχε γιὰ κείνην!

"Ο στρατηγὸς Μεσνίλ κατάλαβε τὴν ἐπιθυμία τῆς ψυχομαχούσης καὶ σκύψας κοντὰ τῆς ἐψιθύρισε: — Θὰ τὸ ἀγαπήσω καὶ γὰν τὸς δύο μὰς!...

Σὰν μεγάλωσε ὁ Ἀρμάνδος ὁ πατέρας του θέλησε νὰ τὸν βάλῃ στὴν στρατιωτικὴ σχολή, μὰ αὐτὸς ἐπιτήδεις δὲν μελετοῦσε καὶ δὲν ἐπέτρεπε σὲς ἑξετάσεις μὴ θέλοντας νὰ γίνῃ στρατιωτικὸς.

Τότε ὁ στρατηγὸς τὸν ἐνέγραψε στὸ γυμνάσιο σκοπεύοντας νὰ τὸν κάμῃ νομικὸ, μὰ καὶ ὡς μαθητῆς ὁ Ἀρμάνδος δὲν προώδεψε, γιὰτὶ ἦταν ὀκνηρὸς, ἀτακτος, καυγατζῆς.

"Ο πατέρας του τὸν συμβούλευσε πάντοτε μ' ἀγάπη πατρική, ἀφήνοντας κατὰ μέρος τὴν στρατιωτικὴ ἀυστηρότητα. "Ἦθελε νὰ φέρεται στὸ γιὸ του σὰν παλιὸς φίλος, σὰν ὁδηγὸς καὶ ὄχι σὰν κύριος.

Μιά μέρα ὁ στρατηγὸς ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπ' τὸν Γυμνασιάρχῃ, ὁ ὁποῖος τὸν παρακαλοῦσε νὰ ἀποσύρῃ τὸν γιὸ του ἀμέσως ἀπ' τὸ σχολεῖο. Τοῦ ἔξέφραζε σχετικῶς ταπεινὰ τὴν λύπη του, μὰ προσέθετε συγχρόνως πῶς τοῦ ἦτον ἀδύνατο νὰ τὸν κρατήσῃ καί,

γιατὶ ὁ γιὸς του μὲ ἄλλους φίλους του ἐπαναστάτησε ἐναντίον τῶν καθηγητῶν, τοὺς ὁποῖους ἔβρισε καὶ ἐχτύπησε!..

"Ο στρατηγὸς σκλάβος τῆς πειθαρχίας ἐκλίνε τὸ κεφάλι του καὶ τράβηξε τὸ γιὸ του ἀπ' τὸ γυμνάσιο. Τὸν μάλωσε μὰ πάλι μὲ τρυφερότητα. "Όταν ὁμως ὁ γιὸς του τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ αὐθάδεια, τότε ὁ πατέρας διέταξε περὶ σὺν στρατιωτικὸς! Ὁ Ἀρμάνδος ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψῃ μὰ ἔπαψε ν' ἀγαπᾷ τὸν πατέρα του.

"Ο στρατηγὸς τὸν κράτησε ἐν τούτοις κοντὰ του γιὰ νὰ τὸν στρώσῃ στὴν πειθαρχία. Μάλιστα τοῦ πήρε ἕνα διδασκαλὸ νὰ τὸν γυμνάσῃ, γιὰ νὰ μορφοῦσῃ νὰ πάρῃ τὸ δίπλωμα του, μὰ καὶ πάλι αὐτὸς ἀπὸ καπρίτσιο ἀπέτυχε!

"Ο στρατηγὸς τὸ πήρε περὶ κατὰκαρδα. "Ἐπαθεν ἀπὸ ἀυπνία καὶ ἀρρώστησε μὴ γνωρίζοντας τί νὰ τὸν κάμῃ. Μιά μέρα πάλιν ὁ γιὸς του μὲ μερικὸς φίλους του ἐκακοποίησαν κάποιον ἀστυνόμου πού ὁδηγοῦσε στὸ τμήμα δύο ὑποπτες γυναῖκες. Ὁ στρατηγὸς κατάρθρωσε νὰ σκεπάσῃ τὴν ὑπόθεσι, μὰ ὑποχρέωσε τὸν γιὸ του νὰ καταταχθῇ ἀμέσως στρατιώτης στὸ σύνταγμα τοῦ καὶ παρακάλεσε τὸν φίλο του συνταγματάρχῃ νὰ τὸν ἐπιβλέπει μὲ αὐστηρὰ πειθαρχία, χωρὶς ὁμως καὶ νὰ τοῦ φέρεται ἀπότομα.

"Ο συνταγματάρχῃς φίλος τοῦ Μεσνίλ, κατάλαβε τὴν λύπη του καὶ ὑποσχέθηκε πῶς θάνα δεύτερος πατέρας γιὰ τὸ γιὸ του. Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχε καὶ πολλὰ παράπονα ἐναντίον του. Ὁ Ἀρμάνδος ὁμως δὲν εἶχε ἀλλάξει χαρακτῆρα. Ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴν προαγωγὴ τοῦ καὶ ἔμενε ὁ ἴδιος πάντα.

"Υστερα ἀπὸ ἕνα χρόνον ὁ φίλος τοῦ στρατηγοῦ συνταγματάρχῃς παρητήθη. Ὁ διάδοχός του ἦταν πολὺ αὐστηρὸς καὶ ὁ Ἀρμάνδος δὲν τὴν γλύτωσε. Διαρκῶς ἐμμορφεῖτο ἀπὸ τὸν νεὸ συνταγματάρχῃ ὡς πού τέλος τὰ πράγματα ἐφθασαν στὸ ἀπροχώρητο. Μιά μέρα στὴν ἐπιθεώρησι, ὁ συνταγματάρχῃς ἔκαμε παρατηρήσεις στὸν Ἀρμάνδο, ὁ Ἀρμάνδος παραφέρθηκε καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ τί κάνει τοῦ φώναξε:

— Ἔρετε πῶς τὸ παρασυλῶσατε;

Συγχρόνως βγήκε ἀπ' τὴν γραμμὴ καὶ κατέφερε κατὰ τοῦ συνταγματάρχου ἕνα δυνατὸ ράπισμα!

Σὰν ἔμαθε ὁ στρατηγὸς Μεσνίλ τὴν διαγωγὴ τοῦ γιου του καὶ τὴν παραπομπὴ του στὸ στρατοδικεῖο, λίγο ἔλειψε ν' ἀποτονωθῇ ἀπ' τὴ λύπη του, μὰ σὰν καλὸς χριστιανὸς καὶ καλὸς Γάλλος πού ἦταν ὑπέκυψε στὸ πεπορωμένο καὶ στὴν στρατιωτικὴ πειθαρχία καὶ προσυπέγραψε τὴν ἐναντίον τοῦ Ἀρμάνδου μήνησιν! Μετὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ οὔτε ὁ γιὸς του ζήτησε νὰ τὸν δῆ, οὔτε ὁμως καὶ ὁ στρατηγὸς εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸν ἀνικεύσῃ μέσα στὴν φυλακή! Ἡ ὑπόθεσις τράβηξε ἐν τῷ μεταξύ τὸν δρόμο σῆς, ἢ ἀνακρίσις τελείωσε γρήγορα καὶ ἤρθε ἡ μέρα τῆς δίχης.

"Ο στρατηγὸς Μεσνίλ ντυμένος, ὅπως εἴπαμε, πολιτικῶς, χωρὶς τὸ παράσημό του, σὰν στυγματισμένος ἀπ' τὴν διαγωγὴ τοῦ γιου του, πού ἔφερε τὸ ὄνομά του, περιέμενε μ' ἀγωνία στὴν πόρτα τοῦ στρατοδικείου γιὰ νὰ μάθῃ τὴν ἀπόφασιν.

"Ἡ πόρτα ἀνοῖξε ἐπὶ τέλους, μὰ ὁ στρατηγὸς ὀπισθοχώρησε καὶ ἔφυγε ντροπέμενος τὸν κόσμον. Σὲ λιγάκι ξαναγύρισε, τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας συνταγματάρχῃς, ὁ Πιρόδρος τοῦ δικαστηρίου βγήκε ἔξω καὶ κίτρινος σὰν εἶδε τὸν στρατηγὸ. Ὁ Μεσνίλ τὸν ρώτησε μ' ἀγωνία γιὰ τὴν ἀπόφασιν! μὰ ὁ συνταγματάρχῃς χαμήλωσε τὸ κεφάλι του, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

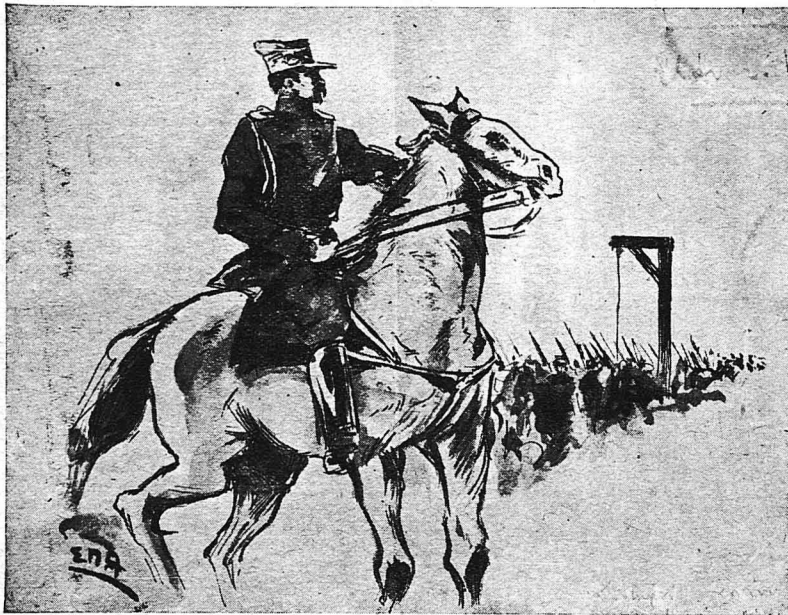
"Ο στρατηγὸς ἄρχισε τότε νὰ κλαίῃ. Εἶχε ἐννοήσει...

— Σὲ θάνατο... τὸν καταδικάσατε; ρώτησε τέλος μὲ ὑπόκοφον φωνή, σὰν νὰ ἔλιπε ἀκόμη ὅτι εἶχε ἀπατηθῇ.

"Ο συνταγματάρχῃς τὸν κῦτταξε μὲ σέβας μέσα στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε μὲ σοβαρὴ φωνή:

— Τὸ ἀπαίτουσε ὁ νόμος!

Χαιρετώντας κατόπιν μὲ σέβας πέρασε μπροστὰ στὸν στρατηγὸ

Ἀστυρὸς ἀπάνω στὸ ἄλογό του ὁ στρατηγὸς περιέμενε.

πού βρισκότανε σέ τρομερή άγανακτι κ' έφυγε...

Γ'.

Την ίδια αυτή νύχτα ο στρατηγός ξύπνησε τρομαγμένος. Είχε άκούσει στον ύπνο του μία γνώριμη φωνή. Ανακάθησε στο κρεβάτι του. Μία φωνή λοιπόν τον καλούσε! Είχε άναγνωρίσει την γλυκειά φωνή της γυναίκας του που την έκλαιγε είκοσι χρόνια. Την άκουσε άκόμη νά γογγύζει λέγοντάς του: «Τι έκαμες τό γυιό μου;...»

Ο στρατηγός άγωνιούε περιβροχόμενος από κρύο ιδρώτα. «Αμα τον ξαναήρθε ο ίδιος βαρύς και ληθαργικός ύπνος, ξανάκουσε πάλι την ίδια φωνή, την φωνή της γυναίκας του, της λατρευτής του Λουκίας, που του έλεγε: - «Σώσε τον!...»

Ο στρατηγός έσάδαζε. Από τό ένα μέρος τον ίκέτευε ή γυναίκα του νά ενεργήση νά σώση τον νατάδιχο, μ' από τό άλλο ή πειθαρχία και ή στρατιωτική του τιμή, τον έκαναν διατακτικό...

Έβλεπε στ' όνειρό του τον γυιό του νά τον κυτάζει μέ παράπονο, τον έβλεπε χρεμασμένο, νεκρό, κ' έφρικιούσε!...

Τό πρωτό, έπειτα από τή φρικτή αυτή νύχτα, ο στρατηγός σηκώθηκε άποφασισμένος νά σώση τον Αριάνδο. Σέ δυό ώρες έφευγε μέ τό έξπρές γιά τό Παρίσι.

Δ'.

Μέ μεγάλη στολή ο στρατηγός Μεσνίλ, τευτώνοντας τό πόδια του πού τρέμανε, έδωκε τήν κάρτα του στον κλητήρα του Υπουργού των Στρατιωτικών. Πρίν μπη στό γραφείο τοι ύπουργού διαστάζει, λυγίζεται, όπισθοχωρεί! Τέλος εισέρχεται και πρίν καθίσει στό κάθισμα που του δείχνει ο ύπουργός, χαιρετά μέ ένα κίνημα άπελπισίας.

- Κύριε Υπουργέ, λέγει, γιά νά παρουσιάσω μπροστά σας άφισα τήν θέσι μου χωρίς άδεια, γιά πρώτη φορά στην στρατιωτική ζωή μου. Η αίτια που μέ φέρνει έδω, εινε σοβαρά. Τιμωρήστε με γιατι άφισα τήν θέσι μου, μά άκούστε με.

Ο ύπουργός τον κύταζε μέ βαθεία συγκίνηση. Σηκώνεται τέλος και του σφίγγει τό χέρι.

- Σάς έννοώ και σάς συγχωρώ, παλιή μου σύντροφε, του λέει. Γνωρίζω δυστυχώς τήν αίτια που σάς φέρνει έδω, μά δέν μπορώ νά σταματήσω τήν ενεργεια της δικαιοσύνης, πρέπει νά περιμένουμε τήν απόφασι.

- Βγήκε ή απόφασις κ. ύπουργέ.

- Και τον καταδικάζει;

- Είς θάνατον;

- Θεέ μου! ψιθύρισην ο γηραιός ύπουργός και άγκάλιασε τον φίλο του, που τον έπνιγαν οι λυγμοί.

- Αγαπητέ μου Μεσνίλ, ειπε σέ λιγάκι, δέν έχω τό μέσον νά σώσω τον γιό σας, μά μπορώ νά μιλήσω αύριο, ύστερα άπ' τό συμβούλιο στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Θα προσπαθήσω νά βρω καμιά έλαφρυντική περίπτωση. Φταίει πάντως ο συνταγματάρχης. Δέν έπρεπε νά υποβάλη τήν μήνυσι.

- Κύριε ύπουργέ, ειπεν, ο συνταγματάρχης εινε άμεμπτος και δικαιολογημένος. Είμαι ο στρατηγός του και χρεωστώ νά τον υπερασπισθώ. Ο γιός μου έκαμε ένα έγκλημα. Αυτό ειν όλο...

- Σάς θανατώ, στρατηγέ, ειπεν ο ύπουργός όλοκλιόμενος μπροστά στην τόση μεγαλοψυχία του στρατηγού. Θα προδιαθέσω τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας... νά τήν ακρόασι που θα ζητήσω γιά σάς. Δέν άμφιβάλλω δε πως θα μετριαστή ή ποιηή του παιδιού σας μόνον...

Ο ύπουργός δέν μπορούσε νά τελειώση τήν φράσι του.

- Μόνον; ρώτησε μέ άγωνία ο στρατηγός.

- Μόνον' ή χάρις δέν θάνα άπόλυτος, παρά μία όλλαγή της τιμωρίας.

- Καταναγκαστικά έργα; έφώναξεν ο στρατηγός. Ο γιός μου στο κάτεργο!...

- Ξέρετε ότι εινε άδύνατον νά γίνη διαφορετικά, στρατηγέ...

Ο στρατηγός σηκώθηκε τρέμοντας και χλωμός.

- Συγγνώμη γιά τήν ένόχλησι, κ. ύπουργέ, ειπε. Έχετε δικαιο' δέν μπορούμε νά σώσουμε τό παιδί μου...

- Φίλε μου, μην άπελπίζεσθε. Ας έλαττωθή πρώτα ή ποιηή, και βλέπουμε. Αμα δείξη ο γυιός σας καλή διαγωγή σέ τέσσερα χρόνια θα ενεργήσω νά έλευθερωθή.

Ο στρατηγός κούνησε τό κεφάλι του.

- Καταναγκαστικά έργα!.. Τί άτιμία! ψιθύρισε.

- Άκούστε, ειπεν ο ύπουργός. Αύριο θα είμαι στα 'Ηλύσια στο Υπουργικό Συμβούλιο. Σκεφθήτε κ' αν άποφασίσετε στείλετε μου μία κάρτα σας και θα παρακαλέσω σχετικώς τον Πρόεδρο. Αν δώ πως έπέτυχα θα σάς καλέσω γιά νά τοι μιλήσετε και σ. κ.

- Ω όχι! όχι! Καταναγκαστικά έργα!.. Ποτέ! ψιθύρισε ο στρατηγός.

Ο ύπουργός τον συνάδευσε ως τήν πόρτα.

- Λοιπόν αύριο, του ειπεν.

Μά ο γηραιός στρατηγός έφυγε χαμπουριασμένος, σκεπτόμενος τήν άτιμία που άπειλούσε τό παιδί του...

Ε'.

Ο στρατηγός δέν κοιμήθηκα όλη τή νύχτα καλαιόντας μεταξυ της πατρικής του άγάπης και της κινδυνεύουσας τιμής του. Μπορούσε νά σώση τό παιδί του, μά θα τό άτίμαζε. Διαφορετικά έπρεπε νά γίνη δήμιος του... Κι αν τον έσωσε όμως πως θα είχε τήν άνοχη νά τον δη νά ζή μαζί μέ άθλίους καταδικούς; Δέν θα διεφθειροτο μαζί τους αυτός που είχε κακά ένστικτα; Αμα έβγαινε άπ' τό κάτεργο θα ζούσε άσφαλώς μία ζωή άτιμη, ζωή κακούργου!

Προτιμώτερος λοιπόν ο θάνατος. Έτσι τελειώνει κανείς πού άξιοσπελάς. Ω! ναι!.. καλλίτερα θάνατος!..

Εν τούτοις ήτο παιδί του, παιδί της Λουκίας του, και καταδικάζοντας αυτό καταδικάζει τή μητέρα του! Είχε δικαιο' νάνα ύππλαχος; Μπορούσε νά μαντέψη τό μέλλον;

Απεφάσισε τότε νά πάη στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας' και νά ζητήση νά τον σώση. Αμα έμπερσασε έβαλε τήν στολή του και περιμέναε ναρθεί ή ώρα του ύπουργικού συμβουλίου. Κατέβηκε σέ λιγάκι και πήρε ένα άμύξι. Όταν τον ρώτησε ο άμαξάς που νά τον οδηγήση, μόλις άνοιξε τό στόμα του γιά νά πη: - «Στά 'Ηλύσια!» Έξαφνα όμως μία έσωτερική δύναμις τον έμπόδισε νά μιλήση και διάταξε:

* - Στον σταθμό της 'Ορλεάνης.

Στον σταθμό ανέβηκε στο έξπρές άποφασισμένος ν' άφήση τά πράγματα νά προχωρήσουν μόνα τους. Μά μόλις τό τραίνο άρχισε νά κουνιέται ο στρατηγός κύταζε τήν ώρα του. Ήταν άκριβώς ή ώρα που θάρβλεπε τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Μπορούσε νά σώση τον γυιό του. Έγινε έξω φρενών άπ' τήν άπελπισία και οίχτηκε στην πόρτα του βαγονιού, μά πολύ άργά, γιατι τό τραίνο έτρεχε μέ άστραπιαία ταχύτητα.

Λοιπόν όμοιρα! νά νά άμετάκλητον!

Έστο...

ΣΤ'.

Η διαταγή της έκτελέσεως είχε φθάσει και μαζί μ' αυτή και μία άδεια σχετική μέ τον Μεσνίλ, γιά νά μη παρενεθί στην κρεμάλα του παιδιού του! Αυτός άρνήθηκε! Είχε καταδικάσει τον γυιό του, έπρεπε νά τον συνοδεύση στο μαρτύριό του...

...Και οι στρατιώτες είδαν μέ λύπη τον στρατηγό τους νά ύψωνη τό σπαθί του μέ μία άύστηρά χειρονομία σαν τήν πειθαρχία, όρθιον στην σέλλα του άλόγου του, μαύρον μέσα στον ήλιο που τον περιούκλωνε, ένα πατέρα νά χαιρετά τό παιδί του που έμελλε νά πεθάνη!..

Georges de Lys

Ο στρατηγός ξύπνησε τρομαγμένος...

Η ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Φωτιά νά κάγη τον παπα, που βγήκε κ' ειπε μία βολά πως τον πλησίον ν' άγαπή καθέννας πρέπει και καλά.

Σαν ζήλεμα, μ' ειπε κουνόν μά τώρα μένα έχω άρρηθ ή κ' έκαμε έρωτα μ' αυτόν, και θέλει νά τόν παντρευθ ή!

Γιατ' άκουσε τή συμβουλή ή όδλη' άγάπη, τό Μαριώ, και πάγει και γλυκομιλεϊ μέ του γειτόνου της τή γυιό!

Και εις τον όποιος έρωτή, Γιατ' εν' άλλον άγαπή; γυογή και λέγ' όρθά κοφτά: Γιατ' εναι τώδεκ' ο παπίας.

† Γ. Βιζυηνός

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ν' αγοράσωμεν εις καλήν τιμήν τόμους του «Ραμπανά», του «Μη Χάνεσαι», του σατιρικού «Σκρίπ», των έφημεριών «Ακρόπολις» και «Αστ», του «Παλληνα-θρόπου» και οίωνόηποτε άλλων περιοδικών και έφημεριών.